Мово моя українська!

Усе починається з дитинства. Дитина вдивляється в материні очі, прислухається до ніжного голосу, а в маленькому серці народжується священне почуття любові і до матері, і до Батьківщини, і до мови. З роками любов до найріднішої у світі людини зміцнюється. Ми більше прив'язуємося до землі, бо це рідна земля. А мова? Без неї не може існувати жодна людина, жоден народ. Рідна мова дорога людині, як саме життя, — стверджує народна мудрість.

Мова наша, яку звуть у народі калиновою, пройшла у своєму розвитку безліч випробувань. Українську мову називали російським діалектом, забороняли, намагались взагалі знищити. «О як хотіла, прагла воля зла, щоб ти була лиш суржик, мішанина...» Та наша мова вистояла, перемогла, засіяла у всій своїй чарівності.

Ніжна й співуча, українська мова за красою та мелодійністю посідає одне з перших місць серед європейських мов, поступаючись лише італійській. Престиж мови виріс. Кожен українець намагається якомога краще оволодіти рідною мовою, бо жити в Україні й не знати мови — це неповага до держави, до себе — громадянина цієї держави.

Мова — не просто основний засіб спілкування, а перш за все — невичерпне джерело мудрості, в якому зібрані кращі надбання українського народу. Ми повинні пишатись тим, що з дитинства живемо на такій квітучій землі і називаємо рідною таку красиву мову.

І тихо мовляться слова,

І шепче зірка вечорова,

І чуть, як засина трава

У колисковій рідній мові.